Brudens Forældre!

Den 15. Marts 1874.

122

Mel': Vintern raset, etc.

Nys om dem, som snart vil fra os drage,
Deres Lykke og vort Haab vi sang,
Lad for dem, som blive her tilbage,
Sangen festlig lyde denne Gang,
For de To, som for ei længe siden
Feirede en Kjærlighedens Pagt,
Helliget og luttret gjennem Tiden
Ved den fælleds Arnes stærke Magt.

Vel har Krandsen, som om Brudens Lokker
Slynged sig i Vaaren, tabt sit Skjær,
Men den Krands, som sig om hende flokker
Den er Moderhjertet mere kjær!
Vel er ikke Livets Alvor floiet
Sporløst over Mandens Pande hen,
Men i sine Kjæres Kreds fornøiet
Han sig føler ofte ung igjen!

Ja, hvor mange Aar der end er svundne
Fra de Tvende gav hinanden Haand,
Dog som den Gang staae de fast forbundne,
Tiden styrkede kun Troskabs Baand.
Gid end længe de af det omslynges
Og, skjøndt som »de Gamle« nu de staae,
Deres Hjerter med hvert Aar forynges
I de Unges lykkelige Vaar!

Trykt hos O. C. Olsen & Co.